

TOPOR Tünde

RÓMA A BARÁTUNK

A Palazzo Falconieri tetőterasa a Janus-fejekkel

© Fotó: Várhegyi Klára

A Római Magyar Akadémia

Közeledik az olasz–magyar kulturális évad, a figyelem Róma felé irányul, ahová újra meghirdették a magyar képzőművészeti élet egyik legnépszerűbb ösztöndíját. Igaz, az új kiírás most már csak egy hónapos ott-tartózkodást tesz lehetővé, és az elnyert összeg több mint felét azonnal vissza kell adni adóként, illetve a szállás díjaként, de a maradék így is körülbelül egy hónapra anyyi, mint amennyi régen két hónapra volt.

Jó hír, hogy rövid szünetről eltekintve mégsem szakadt meg egy hosszú múltú és a magyar képzőművészet történetébe már beépült hagyomány. (2012-ben ugyanis nem voltak művész-ösztöndíjasok a Római Magyar Akadémián, mert az előző évtől a

különböző intézményi átalakítások és ki-szervezések miatt gazdátlanra vált a feladat és elmaradt a kiírás. Az új [Molnár Antal] és a régi [Kovács Péter, mindketten törté-nészek] igazgató közös lobbizásának is kö-szönhetően azonban a helyzet megoldódott, a Palazzo Falconieri újra fogadhatja a Róma jelentette látni- és tanulnivalókra legfogé-konyabb vendégeit.)

Ahhoz képest, hogy hogy indult ez a Róma-történet, azért az egy hónap sovány vigasz. A Palazzo Falconierit jó olasz és kormányzati kapcsolatainak köszönhetően megszerző Gerevich Tibor 1927-től még egész csapatnyi művésznek biztosította évekig az itteni munka lehetőségét és azt, hogy elmerüljenek az itáliai múlt és az

akkori római élet inspiráló elegyében. Az éppen erről elnevezett Római Iskolához tartozó akkori fiatalok itt készültek vagy az

© Fotó: Várhegyi Klára

A lépcsőház

A Villa Medici Balthus-féle falfestése

Múteremház a Villa Medici kertjében

itteni hatásokat még őrző művei ma is az aukciók csúcstarabjainak számítanak vagy a múzeumok falain lógnak. A képzőmű-vészek akadémiabeli presztízse azonban, némi hullámmást mutatva, általában az állami kultúratámogatás függvényében, mostanra eléggé lepadt. Sajnos az itteni nagyobb lélegzetű munkát már valóban nem teszi lehetővé, hogy az évek múlásával a régen műteremként is használható szobák-ba megmagyarázhatatlan mennyiségű és kinézetű beépített bútor került– az ösztön-díjasok tényleg csak gondolkozni és fotókat

nézegetni tudnak a hatalmas beépített szek-
rények árnyékában. Ezzel szemben például a Római Francia Akadémián, amely az ösz-szes római akadémia előképe és a Villa Me-diciben működik, a francia ösztöndíjasok a villa hatalmas kertjében álló külön kis mű-teremházakban dolgoznak, és hogy milyen díjazással ösztönzik őket erre, azt most in-kább hagyjuk. A franciák mindenesetre még a falfestésükből is nemzeti márkát csináltak: azt, hogy amikor Balthus a Villa Medici-ben dolgozott, kikísérletezett egy érdekes pacs-magolási módot, ami a falak antikolásaként

is felfogható, hosszú percekben keresztül is-merteti a villában turistacsoportokat vezető munkatárs, ereklyeként mutogatva azt a fal-részletet, ahol Balthus először csinálta falfes-téssel azt, amit a képkeretezők tesznek a kere-tekkel, ha nem akarják, hogy ronda újjagzda-gnak látszsanak. Rómában egyébként minden francia tulajdonban lévő állami épület így van kifestve, a Villa Medici mellett ezzel találko-zhatunk a Palazzo Farnesében is, és hát nem lenne baj, ha mi magyarok megpróbálnánk e tekintetben is francia hatás alá kerülni – per-sze mindvégig tiszteletben tartva az olaszt.

A Borromini-loggia

© Fotó: Várhegyi Klára

A Borromini-féle stukkódíszek

A bejárat toszkán típusú oszlopokkal

© Foto: Várhegyi Klára

Molnár Antal történész (kutatási területei: kora újkori egyház- és művelődéstörténet, a Szentzsák története, a török hódoltság és a Balkán-félsziget története)

Tervek

Molnár Antal egy éve került a római intézmény élére. Szakterületéből és az intézmény múltjából fakadóan is szeretné az intézet tudományos profilját erősíteni, és a magyar–olasz és a magyar–vatikáni kapcsolatok történeti feldolgozása felé tovább bővíteni, hiszen az intézmény a vatikáni leltárak megnyitásakor, az alapító Fraknoi Vilmos püspök szándéka szerint éppen azért jött létre, hogy a történeti kutatásokhoz biztosítson kényelmes és megfelelő háttérrel. Fraknoi (aki egyébként zsidó származású szülők gyermekéből lett katolikus főpap) az egyház és a történészek számára fenntartott kutatóhelyek mellett pár éven belül létrehozta a művészeti ösztöndíjat is, amelyet kezdetben két festő és egy szobrász nyerhetett el – évekig tartó római munkát téve lehetővé ezzel a szerencsés pályázók számára. Nagyon fontos volt, hogy ez a folytonosság ne szakadjon meg (az ötvenes években ez egyszer már megtörtént), és ha a képzőművészet szempontjából nem is köszönt be egy, a gerevichihez mérhető aranykor, azért a képzőművészek ne szoruljanak ki az Akadémiáról. Hiszen csak a segítségükkel tud maradéktalanul megvalósulni a külföldön létrehozott magyar intézetek egyik missziója – vagyis hogy élő kapcsolat alakuljon ki a befogadó nemzet művészete és a mindenkori kortárs magyar képzőművészet között.

Épp a hagyományt figyelembe véve szerepel az új igazgató tervei között olyan kiállítás is, ami a magyar ösztöndíjasok munkáit nemzetközi kontextusba helyezhetné – szeretne kapcsolatokat kiépíteni más országok társintézményeivel, és az egyes római akadémiákon dolgozó ösztöndíjasok műveit közös kiállításon bemutatni – ahogy erre pár éve már volt is példa a román intézet kezdeményezésére. Molnár Antal szerint a művészeti ösztöndíjasok nélkül nem képzelhető el a nemzetközi jelenlét – ami Rómában, a katolicizmus nemzetek feletti központjában különösen hangsúlyos kell hogy legyen. A kultúrdiplomáciai célok mellett persze az is fontos, hogy a magyar művészek megtapasztalhassák azt a korokon és nemzeten átívelő konglomerátumot, amit Róma jelent, és Gerevich Tibort, az Akadémia máig legnagyobb hatású igazgatóját idézve az is cél, hogy igyekezzenek minél jobban megismerni és élvezni az olasz életet.

Ezzel lehetne összhangban az a terv, hogy kihasználva az épület adottságait és a környék turistaforgalmát, az Akadémia kiállítóhelyként és kulturális találkozóhelyként is jobban be legyen vezetve a római életbe. Ennek első lépéseként már a hétvégén is van portaszolgálat, így a kiállításokat, a Borromini tervezte nyilvános részeket hétvégén is látogathatják a rómaiak és a turisták egyaránt. Molnár Antal távolabbi tervei között a római kulturális elit megnyerése is szerepel, amit nemcsak képzőművészeti és zenei programokkal szeretne elérni, hanem esetleg egy magyar étterem nyitásával is. A közelgő olasz–magyar évadra az intézet kiállításokkal is készül: a tervek között van egy itthon még elfeledtetnek számító, de a korabeli olasz előképekhez, rokon szellemű alkotókhoz köthető szobrászról, Kemény Judit kiállítása, illetve egy, a Római Iskolához kapcsolódó építészettörténeti kiállítás.

Erényöv-kiállítás

Az új igazgató által meghívott első kiállítás az erényöv tárgyi kultúráját mutatja be a Semmelweis Orvostörténeti Múzeum anyagát felhasználva. Bár a téma elsőre pikánsnak tűnik, a háttéranyagokból kibontakozó történet inkább meglepő, és nem kevés tudománytörténeti tanulsággal jár. Az akadémiabeli tárlaton nyolc, többségében újraalkotott műtárgy és másolat volt látható, valamint tucatnyi kép digitális reprodukciója és számos szöveges idézet. És hogy miért másolat? Az erényöv használatának eredete a közhiedelem szerint a keresztes háborúk korába nyúlik vissza, célja pedig az asszonyi hűség kikényszerítése volt. Ez az elképzelés azonban hamis, a középkorban használt erényövek mítosza a 16–18. században jelent meg, addig, a középkori és a reneszánsz kori szövegekben, az erényöv inkább metaforaként szerepel, nem pedig valódi, emberre csatolható vasabroncsként.

A 18. század enciklopédistáinak szatirikus írásai emlegették előszeretettel az erényövet a középkor sötétségének bizonyítékaként. És bármennyire meglepő, az ekkortól egyre-másra felbukkanó erényövek mind hamisítványok voltak.

Velencében, a Palazzo Ducalében is egy „hamisítvány” van: amikor a padovai herceget meggyilkolták, az volt a mentességül felhozott indok, hogy brutálisan bánt feleségével és barátnőivel, sőt erényövet is csatolt rájuk. A halála utáni leltárnál azonban nem találták meg az erényövet, úgyhogy hamisítottak egyet. A római kiállítás kurátora, Varga Benedek, az Orvostörténeti Múzeum főigazgatója, ismertetőjében leírta, hogy az erényöv valódi története az elmúlt ötszáz év mentalitás-, szexualitás- és orvostörténetének, valamint muzeológiájának torzításokkal, hamisításokkal és visszavetésekkel gazdag láncolata. És sokkal inkább szól a modern korról, pontosabban arról, hogy a haladás hívei a felvilágosodás századától kezdve hogyan akarták a középkor és a reneszánsz kultúráját szemlélni, mint magáról a középkorról. A kiállítás ennek az elképzelt középkori tárgynak hamisított múzeumi műtárgyakkal alátámasztott kivetítési kísérletét tárta a római látogatók elé. Hiszen az erényöv mítosza Itáliához kötődik nemcsak tárgyként, hanem szövegen is.

Egészség:

lehet 10% befektetéssel több?

www.ujpiller.hu

© Foto: Várhegyi Klára

Körkérdés

CHILF MÁRIA

Életem egyik legnagyobb szerűbb ösztöndíj-lehetőségét töltöttem Rómában. Pontosabban töltöttük Gáborral (Szörtsey), és ez az időszak, 1999 május–júniusa meghatározó volt számomra. Az, hogy két hónapon keresztül róhattam az utcákat, bejárhattam, tanulmányozhattam a templomokat, épületeket, katakombákat, tereket, múzeumokat, műveket, amelyek egy részével a főiskolai évek alatt (1990–1995) tananyagként már találkoztam, elmesélhetetlen töltekezés volt. Ahogy szétválaszthatatlanul összeépülnek évszázadok kövei, olyan konglomerátumot alkottak bennem is a római élmények. Nagyon intenzív időszak volt, annyi és olyan fontos benyomás ért, hogy semmi túlzás nincs abban, ha azt mondom, hogy mindez a mai napig hatással van rám. Hatott akkor is, amikor a Naplómat rajzoltam, „leképezve” napi tevékenységemet, fontos eseményeket, útvonalakat, látnivalókat. Hatott láthatóan, kézzelfoghatóan és láthatatlanul. Sok rajzomban, papírmunkámban felbuk-

Körkérdésünk római ösztöndíjas művészeket (akik bizonyos felfogás szerint most már a Római Magyar Akadémia tagjának számítanak) szólaltat meg arról, mit jelentett nekik Róma, mire volt jó az ösztöndíj, mik voltak a tapasztalataik.

kannak elemek (például még a 2002-es Cím nélküli (Ördög), egy vatikáni kéziratból is), de a mai napig inspirációs forrás az a sok fénykép, amelyeket Rómában, Ostia Antikában és Nápolyban készítettem az ösztöndíj ideje alatt.

Egyéb tapasztalat, hogy ne legyen minden olyan hihetetlenül gyönyörű: volt egy meglepő fordulat a szervezésben, ugyanis pályázatommal 1998-ra nyertem két hónapot. De mivel én épp a Stuttgarti Solitude-ban voltam akkoriban, kértem egy év halasztást, amit meg is kaptam. Következő évben Gábor is nyert, de ő az akkor még létező féléves ösztöndíjat. (Akkoriban – ha jól tudom – ketten kaphattak féléves és hatan két hónapos ösztöndíjat.) Nagyon örültünk, hogy együtt mehetünk, de mint kiderült, a korábbi évről elhalasztott ösztöndíjmról elfeledkeztek, így végül csak Gábor hat hónapjából adtak nekem nagy kegyesen két hónapot, és mire megvalósulhatott a dolog, már csak két hónapja maradt Gábornak is mindössze. Szóval

a megnyert hatból két hónapot kapott végül. Persze túltettük magunkat a boszszankodáson és belevetettük magunkat Rómába. Örültünk, hogy együtt lehettünk, együtt járhattuk be a bejárhatatlan utakat. Bizonyára tudod, hogy miközben évente néhány művésznek szűken kiporciózott két hónap jutott, a ház tele volt egyéves ösztöndíjakat élvező fiatal olasz szakos hallgatókkal. Kollégiumi hangulat volt, annál is inkább, mert akár az idősebb művészeket (Megyik János, Szikora Tamás is akkor volt ott) közös szobában helyezték el...

Chilf Mária: *Napló*, 1999, papír, akvarell

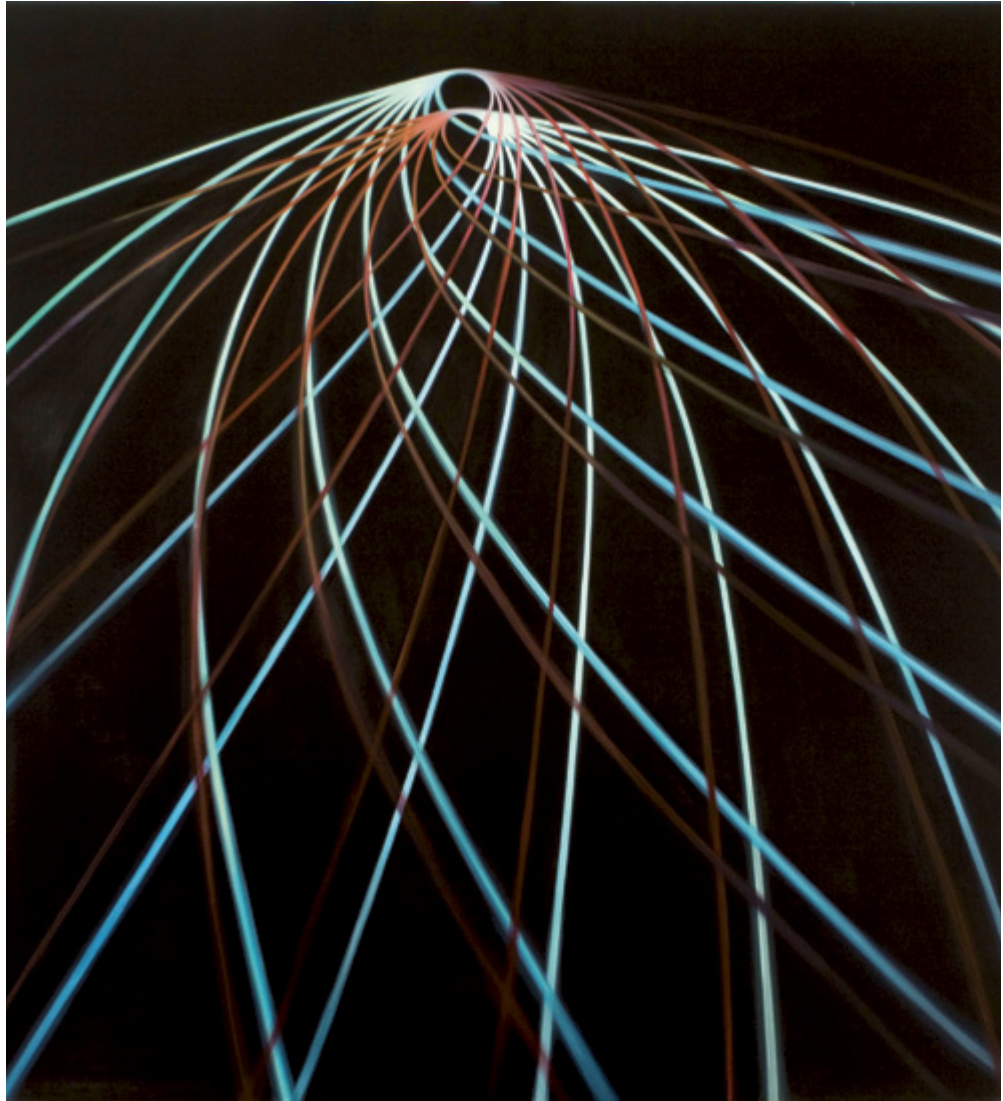
HAÁSZ KATALIN

Articsóka, Julius Caesar, Pantheon oszlopai és Iyukas kupolája, Ciprus, kávé, mimóza, kutak, napszakok, zöldek, vörösesek, szürkék, kövek, vasak, üvegek, Lábak által fényesre koptatott nyugvó márványemberek, Hűvös altemplom, mozaik szem és bárány, Zöld freskó háttér, álom cipők, vonzó férfiak, bronz gall és bronz ló, antik-élő karakterek, Utak, hidak, MaXXI, macskatelep, Hánykolódó gumilabdák a Teverében És a Via Appia Antica... nincs is vége

Dolgozni persze lehet, de inkább csak pihenésképpen érdemes, mert Róma kiválóan alkalmas a sétákra, minden más csak elvesztegetett idő. Origónak tökéletes a Via Giulián az Akadémia. Szerintem mindenkinek, akinek szakmailag köze van ahhoz, hogy mi a látvány ereje, minimum egyszer el kell jutnia egy tanulmányútra minél hamarabb. (Ezt csak azért írom, mert én egy kicsit későn kaptam meg.)

IMRE MARIANN

1999-ben pályáztam meg a Római Magyar Akadémia hat hónapra szóló ösztöndíját, és még ebben az évben lehetőséget kaptam a Velencei Biennálén való részvételre is, úgyhogy az a fél év gyakorlatilag a folyamatos töltekezés és alkotás időszaka volt. A biennále miatt szakítottam meg a római tartózkodást, de ez egyben gyakorlati segítséget is jelentett, mert elmehettem megnézni a velencei helyszínt. A biennáléra készült munkámon is érezhető római inspiráció, a betonba hímzett főalak a templomokban látott, padlószintbe süllyesztett síralakokat idézi. Rómában készült az azóta a Ludwig Múzeum tulajdonába került 53 betonszív-ből álló munkám is, melyet szintén a templomjárás során látott fogadalmi tárgyak, a szívek inspiráltak. Az ösztöndíj időtartama alatt minden egyes nap naplószerűen készí-

Haász Katalin: *Minden út Rómába vezet*, 2011, akril, vászon, 150 × 150 cm

tettem egy szívet. Tulajdonképpen egész munkásságomban erősen érezhető a „Róma-hatás”, a trasteverei templom Stefano Maderno-szobra ihlette műveimet a Szent Ceciliától kezdve A vágy ereklytartóra emlékeztető bronzkezéig. Az inspiráció ma is eleven, vannak még ez irányú, megvalósításra váró terveim.

Imre Mariann: *Szív*, 2000, beton, hímzőfonal

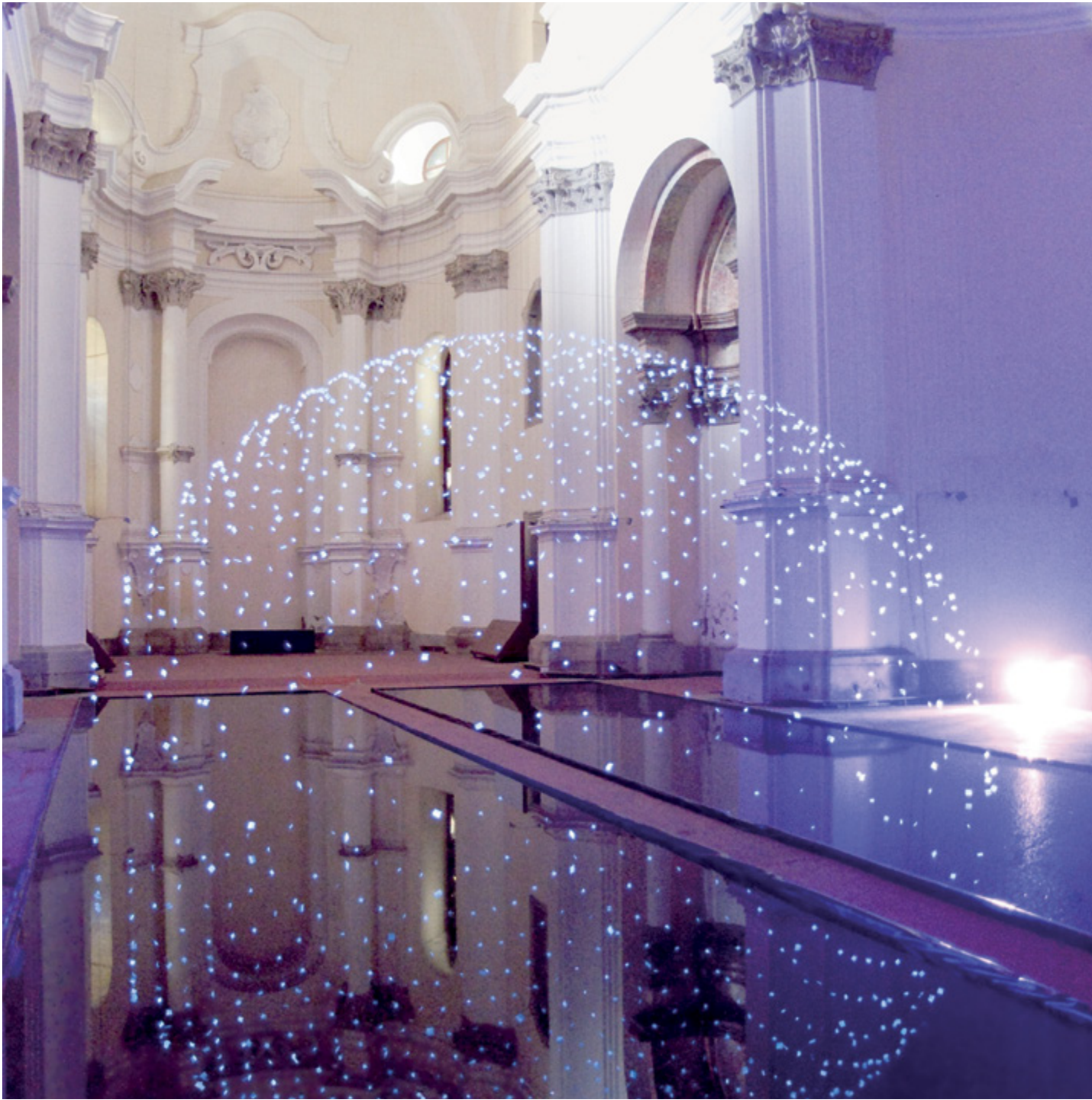
MÁTRAJ ERIK

Ha van (volt) Magyarországon igen tradícionális, komoly múlttal rendelkező képzőművészeti ösztöndíj, akkor az a Római Magyar Akadémia ösztöndíja. Egy mai magyar képzőművésznek kilépni a Palazzo Falconieri kapuján a Via Giuliára, majd átkelni a Ponte Sistón a Trasteverére, vagy éppen a Campo dei Fiori felé az Argentínára, ahol Aba-Nováktól Szőnyiig, Körösenyitől Komoróczyig az összes valamirevaló magyar képzőművész is rótt a macskaköveket, furcsa módon egyet jelent a mai magyar festészettel, képzőművészettel. Rómában

nehezen lehet alkotni, oda művelődni meg az ember. Az Akadémián nincsenek is már műtermek. Csupán Európa történelmének nagy része. Etrusztól, ókeresztényen át a mai Vatikánig és a MAXXI-ig (Museo nazionale delle arti del XXI secolo). Őszintén mondhatom, hogy az ott szerzett tapasztalatok, látványok, élmények szinte az összes utána létrejövő művemen nyomot hagytak. Azt hiszem, nem is igen szükséges magyaráznom, hogy például a mellékelt Gömb 02 című munkám is ennek a fontos tanulmányútnak a lecsapódása. A Római

Magyar Akadémia képzőművészeknek szóló ösztöndíja az amúgy eléggé meggyengített lábakon álló magyar képzőművészet igen fontos pillére.

Mátrai Erik: Gömb 02, 2011, installáció

SZABÓ ATTILA

Nagyon hasznosnak tartom a kint töltött időt. A két hónap éppen elég volt arra, hogy a szinte kötelezően kipipálandó gyűjteményes anyagokkal megismerkedjek, a számomra izgalmasabb dolgokhoz visszatérjek és kicsit behatóbban foglalkozzak velük. Új mű létrehozásához azonban kevés ez az idő, bár ez művészeti műfajtól és egyéni munkamódszertől is függ. Az Akadémia munkatársai nagyon segítőkészek voltak, sok hasznos információt kaptam tőlük. Talán annyi hiányosságot jegyeznék meg az előző gondolathoz is visszatérve, hogy az Akadémia lehetne technikailag jobban felszerelt. Pl. ha elérhető lett volna egy egyszerű projektor, kicsit tovább jutot-

tam volna a tervezgetésben. A munkáimban biztos benne lesz még egy ideig a Róma-hatás akkor is, ha konkrét motívumokon ez alig érhető tetten. Én nagyjából tíz éve nem foglalkozom klasszikus értelemben vett képek készítésével, azóta inkább concept műveket hozok létre. Tudományosság látszatát keltő installációkat és/vagy videomunkákat kell ez alatt érteni. Leginkább a kísérletezés érdekel, ami önmagában csak a képzőművészet aspektusában értelmezhető. (Ugyanis amikor tudományos kísérletről beszélünk, kell hozzá előzmény és szokás valamiféle konklúziót is levonni a végén. Egy installáció azonban, mint művészi kísérlet állhat önmagában is, az előbb említett két szegmens nélkül.) Nálam leginkább imitált biológiai kísérletekről van szó. S ebbe a vonalba tartoznak a hibrid élőlények is, a mutáció mint kompozíciós elv elég izgalmas téma szerintem. S a görög, az etruszk, római, de a keresztény mitológia is hemzseg a mutáns vagy kompozit lényektől. Rómában ezt jól megfigyelheti, akit érdekel az ilyesmi. Egy idő után önkéntelenül is rááll az ember szeme, s mindenféle képzettársítást hajt végre.

Szabó Attila: Gargoyles, 2012, lambda print

Kovács Lola: Keresztelő Szent János, 2002, olaj, vászon, 120×130 cm

KOVÁCS LOLA

Saját Róma – így szól Bikácsy Gergely könyvének címe. Nos, valóban mindenkinek saját Rómája van. Az enyémnek még főszereplője is akadt: Keresztelő Szent János feje. Ezt az ereklyét a belvárosban, a főposta mellett álló San Silvestro in Capite templomban őrzik. Meglehetősen bizarrul installálva: plexidobozba zárva, bársonypárnán fekszik ez a sötét színű, furcsa, szoborszerű fejmaradvány. 2002-es római ösztöndíjam során sok időt töltöttem őt szemlélve, rajzokat, akvarellvázlatokat készítettem róla, és ezek alapján festettem meg hazatérésem után olajképben a témát. A római ösztöndíj olyan sűrű és gazdag inspirációforrás, amely a mai napig is hat a munkáimra. Legutóbbi

nagyméretű, plexire festett képem, A római macska – ezt egy kő dombormű alapján készítettem. Kicsit bővebben? Róma az élet legemberibb formája, Róma balzsam, a leg-

erősebb antidepresszáns, ahol a művésztörténetről végre kiderül, hogy nem is egy elvont tudomány.

VINCZE OTTÓ

2007 május–júniusában két hónapig voltam a Római Magyar Akadémia művész-ösztöndíjasa. Abban az évben már nem lehetett ennél hosszabb intervallumot választani. A korábbi években hagyományosan meglévő, régi keletű három és hat hónapos ösztöndíjak lehetőségei ekkorra megszűntek. (Első pályázatom benyújtásakor a hat hónapos tartózkodást kértem.) A két hónapot Róma látni- és megismernivalói szinte felszippanjták, annyi helyre kell eljutnia és kellő figyelmet szentelnie a művésznek, aki el szeretne mélyedni az ókortól a barokkig ívelő kulturális örökség sokrétű szövetében. A kötelező érvényű utak bejárása mellett tapasztalataim szerint alig nyílik meg a lehetősége annak, hogy egy magyar művész Rómában megmutatkozhasson. A kiállítási lehetőséget az Akadémián valamiféle átláthatatlan, autonóm hivatal teszi elérhetetlenné az ösztöndíjas művész számára. Önszerveződő, a későbbiekre tervezett csoportkiállításunk elutasításban részesült. Egy év elteltével az Akadémia nagy, összeomlesztett kiállítást rendezett, mindazokat egyszerre a palazzo folyosóján, nem a kiállítótérben (!) kiállítva, akik a megelőző két év ösztöndíjasai voltak. Mindez egészen

másképp néz ki egy társakadémián, például a Római Román Akadémián, ahol a Spazi Aperti 5 (Nyitott terek) projekt keretében meghívott művészként kiállíthattunk (Gábor Imre, Szilágyi Teréz és jómagam). A román kurátor (Alexandru Niculescu) hivatalos megkeresését nem továbbították felénk. Beszéltünk a Román Akadémia igazgatójával is, aki meg tudta nevezni a művészeti titkárt, akit e-mailben és telefonon is megkerestek azzal a szándékkal, hogy kiállítás céljából felvesyék a kapcsolatot magyar művészekkel. Végül személyesen jöttek el az Akadémiára, akkor találkoztam velük és innentől alulról szerveződve felgyorsítottuk bekapcsolódásunk folyamatát. A kiállításához reprezentatív katalógus készült más országok társakadémiájáról érkezett művészek munkáinak szerepeltetésével. A kiállítás célja a román kultúrpolitika nyitottságának reprezentálása volt, továbbá egy minden Rómában ösztöndíjjal tartózkodó művész, művészeti szakember számára érdekfeszítő, aktuális kortárs művészeti metszet felmutatása. A nemzetközi kiállítás védnöke a MACRO (Museo d'Arte Contemporanea Roma) volt. Mindhárman a római tartózkodás alatt gyűjtött

© Fotó: Tóth József.

anyagból készült munkát mutattunk be. A Román Akadémia nagyszabású megnyitó ünnepséget szervezett, melyről itthon a Kossuth Rádió tudósított egy kulturális összeállításban. Román kollégáinknak köszönhetően rendszeresen tájékozódunk a kortárs művészeti élet helyszíneiről, időpontjairól, gyakorta látogatva a társakadémiák rendezvényeit. Mindezen sokszínű kulturális pezsgésből a Magyar Akadémia végig kimaradt. Meggyőződésem, hogy mindezen részproblémák ellenére a római ösztöndíj nyújtotta szakmai tájékozódás, művelődés, anyaggyűjtés és inspiráció lehetősége elengedhetetlenül fontos a magyar művészek számára. Az Akadémia művész-ösztöndíjának léte, fenntartása a továbbiakban nem lehet kétséges. A római ösztöndíj sokunk szakmai életrajzában az egyik legerősebb referencia. Nemcsak a múltban, de a mában is jelentős életművek kiemelkedő, korszakos periódusainak inspirációs alapját jelentette és jelenti most is.

Vincze Ottó: Sokáig él a Rock' n' Roll, 2007, c-print

ART MARKET 2012 BUDAPEST

NEMZETKÖZI KORTÁRS KÉPZŐMŰVÉSZETI VÁSÁR

Időpont: 2012. november 8-11.

Helyszín: Budapest, Millenáris

... Vintage - Budapest ... Plan B - Cluj, Berlin ... acb - Budapest ... Pg Art - Istanbul ... Kisterem - Budapest ... Photon - Ljubljana ... Viltin - Budapest ... Schreiter - Munich ... Erdész - Szentendre ... Shay Arye - Tel Aviv ... VárfoK - Budapest ... 418 - Bucharest ... Inda - Budapest ... Pi Artworks - Istanbul ... Missionart - Budapest, Miskolc ... Bauer & Ewald - Berlin ... Ari Kupsus - Budapest ... Zorzini - Bucharest ... Halköz - Debrecen ... Ular - Almaty ... Lena & Roselli - Budapest ... Quadro - Cluj ... Kogart - Budapest ... stb ... stb ... stb ... stb ...

MÉG.TÖBB.KORTÁRS

www.artmarketbudapest.hu ; www.facebook.com/ArtMarketBudapest ; info@artmarketbudapest.hu

Támogatók:

Partnerek:

Média támogatók:

